

VIACRUCIS DE LA SINODALITAT SETMANA SANTA DE 2023

Introducció

Anem a dedicar aquesta estona de pregària a contemplar Jesús en el seu camí de la creu. Un camí que no hem de mirar com a simples espectadors, sinó que hem de recórrer amb ell. Perquè aquesta és la nostra temptació: mirar-nos-ho de lluny, atemorits, com els deixebles de Jesús, refugiats en la falsa seguretat de la llunyania, o com si la ruta fins al Calvari no anés amb nosaltres. L'Església no pot deixar de caminar amb Jesús sota el guiatge de l'Esperit Sant, perquè és el Cos de Crist. Per això, el camí de Jesús és el camí de l'Església.

Aquests dies sants, germanes i germans, també seguirem les seves petjades; caminant, recordarem el camí de Jesús cap al Calvari i alhora ens sentirem Església, comunitat de pelegrins que volem ser seguidors seus, tot fent memòria un cop més de la passió i la mort del Senyor, tot identificant-nos amb els sentiments de Crist Jesús «que es va fer no res, fins a prendre la condició d'esclau, s'abaixà i es feu obedient fins a la mort, i una mort de creu» (Fl 2,7-8).

Que el seu comportament inspire la nostra meditació orant mentre recorrem amb el Crist el camí de la creu, que condueix a la seva mort dolorosa i gloriosa. Que el seu comportament ens ompli el cor d'agraïment per tot el que el Senyor ha fet per salvar-nos i no ens faci oblidar que ell continua sofrint en tants homes i dones del nostre món; en tota la creació que anhela la redempció definitiva.

En la nostra pregària, portem al pensament la nostra comunitat eclesial. La més propera, la parroquial; i també les altres parròquies que fan camí amb nosaltres a través de les unitats parroquials i els arxiprestats. Tots junts formem l'Església diocesana que peregrina a Tarragona i que sempre té al cor tota l'Església estesa d'orient a occident. Demanem al Senyor que, de la mateixa manera que ara volem caminar amb Jesús fins al Calvari, ens decidim a posar-nos en camí en l'escolta de Déu i dels germans i germanes al llarg de la vida, amb una actitud d'acollida, humilitat, hospitalitat i fraternitat.

Primera estació: JESÚS ÉS CONDEMNAT A MORT

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

Després d'acusacions contradictòries, de corredisses nocturnes, de judicis sumaris, de tortures humiliants, de rentament de mans i d'evasions de responsabilitats, s'arriba a la incompreensible i màxima sentència: aniràs a la creu. L'innocent és condemnat i ha vençut un cop més la força del poder a la sinceritat desarmada de l'amor.

Jesús accepta aquesta sentència injusta. I és aquí on el Senyor inicia el camí de la creu. Amb humilitat, que és l'actitud essencial en el diàleg sinodal. Una humilitat que ens obre a l'obediència a la voluntat del Pare per part de cada un de nosaltres i també com a comunitat eclesial. Quan l'apòstol Pau crida a «tenir els mateixos sentiments que tingué Jesucrist» (Fl 2,5) no s'adreça a una persona en concret, sinó a tota la comunitat de Filipis: «tingueu els mateixos sentiments i el mateix amor els uns pels altres, unànimes i ben avinguts» (Fl 2,2).

Preguem. Doneu-nos el vostre Esperit perquè siguem una Església humil. Feu que siguem capaços de sentir, pensar i discernir junts la voluntat de Déu. Feu que us sapiguem veure en els germans nostres que deixem abandonats a la vora del camí. Feu que els atenguem en les seves necessitats, els guarim, els carreguem a les espatlles i, conduïts per vós, el bon pastor, fem junts camí als prats deliciosos del vostre Regne.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, **R/.** tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu **R/.** les llagues de Jesús clavats en Creu.

Segona estació: JESÚS PORTA LA CREU

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

Portant la seva creu, Jesús sortí cap al lloc anomenat «la Calavera», el Calvari. Recordem les paraules del profeta Isaïes: «Ell portava les nostres malalties, i havia pres damunt seu els nostres dolors; nosaltres el teníem per un home castigat que Déu assota i humilia. Mentre ell, per les nostres faltes, moria malferit, fet pols per les nostres culpes, complia la pena que ens torna la pau, i les seves ferides ens curaven».

A la creu, Jesús és el Gran Sacerdot, l'altar i la víctima que reconciliarà la humanitat amb Déu: «Si algú vol venir darrere meu, que es negui ell mateix,

que es carregui la seva creu i em segueixi». El deixeble no pot ser més que el mestre. Crist ha estat el capdavanter d'una multitud de màrtirs que ens fan propera la seva immolació. Recordem el bisbe sant Fructuós i els seus diaques, Auguri i Eulogi. Recordem també el bisbe beat Manuel Borràs i els capellans, els monjos, els religiosos i els laics que durant la guerra civil del 1936 van vessar la sang per la fe en Crist.

Preguem. En tots els camins, hi ha dificultats i situacions que reclamen valentia i fortalesa. Ajudeu-nos a portar la nostra creu. Que siguem capaços de compartir la nostra vida i d'acceptar les exigències del vostre seguiment. Que el nostre testimoni sigui l'expressió d'un amor que no tem el pes de la creu, que no tem donar la vida perquè només en vós podem recobrar-la en la seva plenitud.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, R/. tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu R/. les llagues de Jesús clavat en Creu.

Tercera estació: JESÚS CAU PER PRIMERA VEGADA

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

En el camí de la creu pot passar de tot. Caure una, dues o deu vegades. Tot és possible. En el camí que porta al Calvari, Jesús està cansat, abatut, esgotat. I cau. Jesús no està fet a caminar en solitari i ara es veu sol. On són els seus deixebles? A l'hort de les Oliveres, Jesús esperava més del que els seus amics estaven disposats a donar-li.

Sentir-se cridat a la fe en Jesucrist és sentir-se cridat a compartir. A compartir el que som, el que tenim, el que sabem. Creure en Jesucrist és dir sí a l'amistat, a la comunicació, a la comprensió, a l'acceptació de l'altre tal com és, a la reconciliació. Som diferents i és com a diferents que hem de saber fer junts el camí, sense excloure-hi ningú. Jesús ens espera en el seu camí. Seguir les seves petjades és buscar la font d'una comunió plena amb Déu i amb tots els germans i germanes.

Preguem. Concediu-nos, Senyor, la valentia i la força per aixecar-nos a cada caiguda en el camí de la nostra vida; un camí que ens ha de conduir a la reconciliació i a la unitat.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, R/. tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu R/. les llagues de Jesús clavat en Creu.

Quarta estació: JESÚS TROBA LA SEVA MARE

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

Maria també camina amb Jesús, enmig de la gentada; amb els ulls no abandona els passos del seu fill. Cap dels seus gestos, ni un de sol dels seus sospirs, ni la mes petita nafra escapa als seus ulls de Mare. Més enllà de les enraonies de la gent, mare i fill s'ajuden a creure i a esperar que Déu dona la raó als nets de cor, als pacificadors i als perseguits per causa de la justícia. Maria ocupa el seu lloc en aquest camí de la creu. Com a mare, com a creient, com a dona forta, com a model d'esperança.

El poble sant de Déu, al llarg de la història, viu la seva pròpia peregrinació pel món, i com Jesús, troba en Maria un punt de referència per a creure, per a estimar, per a esperar més enllà de totes les evidències.

Preguem. Senyor, feu que us sapiguem descobrir en tot encontre, en tot esdeveniment del nostre camí, sigui de goig o de dolor. Ajudeu-nos a viure amb la serenor joiosa o sofrent de Maria. Que com ella afrontem amb decisió i esperança els nostres desconsols.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, **R/.** tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu **R/.** les llagues de Jesús clavat en Creu.

Cinquena estació: EL CIRENEU AJUDA JESÚS A PORTAR LA CREU

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

Simó de Cirene era un bon home que venia del camp, que de camí a casa seva es va trobar amb Jesús. Sense voler-ho, és obligat a caminar amb Jesús i a portar-li la creu. L'ajuda d'aquest treballador del camp que, amb el gest tremolós i esforçat, porta la creu del condemnat el tros de camí que encara li queda fa que Jesús arribi encara viu a la muntanya del Calvari. Simó s'integra així en el camí del crucificat.

De Jesús hem après que el que ens donarà més goig i satisfacció és alleugerir el pes que enfarfega el camí de la vida. Dona de menjar al famolenc, fa que els cecs hi vegin, que els coixos caminin; ell ha vingut a proclamar als captius la llibertat, a alliberar aquells que viuen captius pel pes feixuc de les obres que porten a la mort.

Preguem. Senyor, obriu la nostra Església catòlica a les altres Esglésies i Comunitats eclesials perquè ens comprometem tots a recórrer junts el camí

de diàleg que ens condueixi a la plena unitat en la diversitat de les respectives tradicions. Envieu-nos el vostre Esperit perquè obri el nostre cor i la nostra ment a reconèixer-vos caminant al nostre costat, en companyia dels germans i germanes de les diverses religions, conviccions i cultures que busquen la veritat i s'entesten en construir la justícia.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, R/. tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu R/. les llagues de Jesús clavat en Creu.

Sisena estació: LA VERÒNICA EIXUGA EL ROSTRE DE JESÚS

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

El poble cristià ha volgut posar un gest delicat i tendre en aquest aspre camí de la creu. De sobte, una dona avança entre la gent, compadida i valenta, i eixuga la cara sagnant de Jesús, desfigurat pels turments de la passió. El gest espontani i improvisat de la Verònica és pura gratuïtat.

Però la Verònica no és només una dona amb un eixugador. És aquella que ha escoltat el clam dels profetes de l'Antic Testament que inculca en el Poble de Déu l'exigència de caminar al llarg de les travesses de la història mantenint-se fidels a l'aliança, invitant a la conversió del cor cap a Déu i a la justícia en les relacions amb el proïsme, especialment amb els més pobres, els oprimits, els estrangers, com a testimoni tangible de la misericòrdia de Déu (cf. Jr 37,21; 38,1).

Preguem. Feu, Senyor, que omplim la vida de les nostres comunitats eclesials de gestos desinteressats, de detalls espontanis que retornin la joia i la il·lusió de viure a totes aquelles persones al nostre voltant que potser esperen un gest que els mostri la vostra tendresa, una tendresa que els faci renéixer l'esperança. Feu que sapiguem venerar-vos i estimar-vos en les persones més pobres, en les que ni tan sols tenen aparença humana, marcades per les nafres del mal i del dolor, perquè és en aquestes persones on ens espereu, on el vostre rostre, la vostra mirada, pot il·luminar el nostre cor tantes vegades insensible a la vostra presència en els germans i germanes.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, R/. tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu R/. les llagues de Jesús clavat en Creu.

Setena estació: JESÚS CAU PER SEGONA VEGADA

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

Si caminem junts com a Poble de Déu, podem donar-nos la mà els uns als altres quan ens pensem que estem a punt de defallir, quan ens pensem que ja no podem avançar més. És l'hora de treure esforços de flaqueza i arribar fins al final. És l'hora d'aixecar-se, tornar a carregar la creu i seguir el camí.

La sinodalitat manifesta el caràcter peregrí de l'Església. Crist mateix és el nostre camí cap al Pare: és el camí de Déu cap a la humanitat i el camí de la humanitat cap a Déu. Crist s'ha fet pelegrí quan ha plantat enmig nostre la seva tenda (Jn 1,14). Una tenda que és espai de comunió, de participació i de base per a la missió.

Preguem. Senyor, vós ho sabeu tot; vós sabeu que ens deixem convèncer fàcilment que aquest vostre camí és impossible. Envieu-nos el vostre Esperit perquè ens ajudi a mantenir-nos constants, a aixecar-nos sempre, a recomençar una i altra vegada, per poder arribar al final i que es dugui a terme allò que heu començat en nosaltres.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, **R/.** tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu **R/.** les llagues de Jesús clavat en Creu.

Vuitena estació: JESÚS CONSOLA LES DONES DE JERUSALEM

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

L'ajuda de Simó de Cirene, el gest de la Verònica, l'encontre amb la seva Mare i, ara, el plor compassiu de les dones de Jerusalem són punts de consol en la terrible ruta de Jesús cap al Calvari. Adonem-nos que la majoria dels valents que s'apropen a Jesús en el seu camí de la creu són dones. Elles són testimoni de la presència del Pare que també és Mare. Ara Jesús ens invita a anar més enllà d'un gest, d'un sentiment compassiu: ens demana que plorem per nosaltres mateixos, que considerem la responsabilitat que tenim davant el mal del món; la poca decisió en ser promotors del bé; la manca de coratge a l'hora d'optar per Ell i d'arriscar-nos pels altres.

En el camí que recorre l'Església, també són les dones les que més tasques de cura assumeixen: tenen cura dels seus germans i germanes, i també assumeixen tasques pastorals. Són dones valentes com Maria, la mare de Jesús, decidides com la Verònica; patidores com les dones de Jerusalem.

Preguem. Oh Déu i Pare de bondat, il·lumineu el nostre pensament i el nostre cor perquè sapiguem comprendre la valuosa aportació de les dones en aquest nostre camí com a Poble de Déu i, junts, avancem cap a aquella conversió pastoral que exigeix la sinodalitat de l'Església.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, R/. tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu R/. les llagues de Jesús clavat en Creu.

Novena estació: JESÚS CAU PER TERCERA VEGADA

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

Tres vegades. A Getsemaní, Jesús desperta tres vegades els seus deixebles, a la recerca d'ajuda i comunió en la pregària. Fins a tres cops pregunta a Pere si l'estima. Ara, per tercera vegada, Jesús cau i s'aixeca. Desdir-se, defallir, cansar-se, tenir por, plegar veles... són actituds que no tenen res a veure amb els sentiments de Crist Jesús. L'amenaça del fracàs i la inutilitat plana en el nostre horitzó.

Si mirem l'itinerari de Jesús, ens adonarem que aquesta amenaça és un engany, un miratge que enterboleix la meta final del nostre camí. Jesús confia i cregué més enllà de tots les amenaces i els dubtes. Per això no queda estenallat a terra, no es dona per vençut, i avança cap al trobament definitiu amb el Pare que l'espera en el silenci de l'abandó aparent, per rebre'l en els seus braços.

Les caigudes de Jesús animen la seva Església a aixecar-se cada vegada. La fe, l'esperança i la caritat guien i conformen la peregrinació de l'assemblea del Senyor vers «aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor» (He 11,10).

Preguem. Senyor, doneu-nos el coratge i la força per seguir-vos. Que no abandonem la ruta ni el combat de la vida, cansats de caminar. Que en el camí de l'amor no diguem mai prou i siguem prou forts i prou humils per a recomençar tantes vegades com calgui

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, R/. tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu R/. les llagues de Jesús clavat en Creu.

Desena estació: JESÚS ÉS DESPULLAT DELS SEUS VESTITS

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

¿Què li queda a Jesús? No res: ni fama, ni prestigi, ni honra, ni amics, ni admiradors... ni els seus. Ha quedat totalment despullat, absolutament pobre i nu. La carn de Jesús, nascuda de Maria, feble i vulnerable com la nostra, ara nua i exposada a la befa i a l'escarni groller de la xusma.

Enmig de la humiliació més degradant, Jesús assumeix en silenci i amb dignitat el nostre desvergonyiment i els nostres ultratges. Des d'aquest aparent silenci ens crida a despullar-nos de l'home vell per a revestir-nos de l'home nou fet a la seva imatge i semblança. Cal que el gra de blat quedi colgat a la terra perquè doni fruit. Nosaltres vivim de la fecunditat de la vida i de la mort de Jesús.

Preguem. Senyor, feu que sapiguem desprendre'ns de tot allò que és un obstacle perquè ens identifiquem plenament amb vós i amb els altres. Que, en el caminar de l'Església per aquest món, sentim el clam de tants abandonats i indigents que els ha estat arrabassada la dignitat de persones, ja que és en ells que avui sou novament despullat i humiliat.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, **R/.** tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu **R/.** les llagues de Jesús clavat en Creu.

Onzena estació: JESÚS ÉS CLAVAT A LA CREU

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

Jesús ha caminat, i nosaltres amb ell, fins a la prova definitiva: la crucifixió, el suplici més vil reservat als criminals i als esclaus. La creu que, al llarg de la via dolorosa, Jesús ha abraçat, la creu que l'ha aixafat contra terra en les seves caigudes, ara s'ha fet una sola cosa amb ell, incrustada al seu cos amb els claus terribles.

Estem tan acostumats a veure la creu... Presideix el nostre altar, potser encara la trobem com a senyal de terme o en les cruïlles dels camins, potser la portem penjada al colo. Els artistes l'han esculpida en or i en plata, en pedra i en fusta. L'han dibuixada de mil maneres diferents. Fins i tot hem acabat trobant bella i bonica la imatge del crucificat.

Ara situem-nos-hi sincerament al davant i mirem Jesús clavat en creu, i deixem que la seva imatge toqui el fons del nostre cor perquè compreguem

qui és Déu i qui som nosaltres; fins o és capaç d'arribar la nostra misèria humana i fins on és capaç d'arribar l'amor de Déu que, en el cos torturat de Jesús, s'ha anorreat perquè nosaltres tinguem vida.

Preguem. Senyor, heu clavat els nostres pecats a la vostra creu. Feu ara que compreguem com n'és, de gran, el vostre amor. Feu-nos valents i forts, humils i confiats per a conduir la nostra vida sempre pel camí estret de l'Evangelí, mai per la senda ampla de la perdició.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, R/. tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu R/. les llagues de Jesús clavat en Creu.

Dotzena estació: JESÚS MOR A LA CREU

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

En el nus de la vida, la mort hi ha fet el niu. L'escalf del viure cova la mort. Ningú no s'hi ha pogut evadir. Ni el Fill. Aquesta és la primera mort. Però n'hi ha una altra: la mort eterna, la mort que dominava la humanitat des del pecat d'Adam. Crist, el nou Adam, la desafia sense fona ni espasa, com el jove David davant Goliat.

La creu, clavada en el cor de la terra, és l'estocada definitiva per la qual Crist venç el pecat del món que engendrava la segona mort.

I Jesús, reclinant el cap, expirà. Nosaltres contemplem, avui, la mort de Jesús, perduts en la immensitat i la foscor d'un misteri inefable que ens fa exclamar amb perplexitat: realment, Jesús s'ha fet en tot igual a nosaltres, fins i tot en la mort, la més gran limitació humana.

També avui, com al llarg de tantes generacions de creients, aquesta mort se'ns torna lluminosa i ens obre a l'esperança: ni la mort ja no ens fa por, ja que l'amor ha vençut, l'amor ha estat el més fort.

Preguem. Senyor, en la serenor del vostre rostre hi brilla l'esclat de la vida. Per damunt de les creus del nostre món, de les guerres, dels desastres naturals, la vostra silueta inanimada dalt la creu ens fa endevinar un horitzó d'esperança, d'un nou demà on la utopia de la caritat i la reconciliació ha esdevingut possible. Ja que ens heu fet de nou germans i fills d'un mateix Pare, us diem: Vingui a nosaltres el vostre Regne.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, R/. tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu R/. les llagues de Jesús clavat en Creu.

Tretzena estació: JESÚS ÉS BAIXAT DE LA CREU

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

El Calvari és un silenci. La creu ja ha acabat la seva funció al mateix temps mortal i salvadora. Dos deixebles baixen de la creu el cos de Jesús i el posen en braços de Maria. Tot s'ha acomplert.

La mare abraça el cos sense vida del Fill, un cos que no ha pogut acaronar durant la passió ni l'agonia. L'abraça tendrament, dolorosament, i el plora amb plor serè i amarg.

Aquest cos jacent de Jesús a la falda de Maria és paradigma i encarnació de tots els justos morts pel fet de ser-ne, de tots els homes i les dones criminalment bandejats, els quals l'Església, que és mare, acull i plora.

Preguem. Senyor, feu-nos capaços de compartir el dolor de Maria fent costat a qui té necessitat de la nostra presència. Que la llavor sembrada pels màrtirs i per tots els justos ens estimuli a viure en plenitud i generositat la vida dels fills, testimonis de l'amor del Pare.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, **R/.** tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu **R/.** les llagues de Jesús clavats en Creu.

Catorzena estació: JESÚS ÉS SEPULTAT

V/. Us adorem, oh Crist, i us beneïm.

R/. Perquè per la vostra santa Creu heu redimit el món.

Dins el sepulcre, Jesús dorm el son de la mort com gra colgat en les entranyes de la terra. El si virginal de Maria i la cova del sepulcre nou es donen la mà i clouen el cercle del misteri salvífic de Déu. Els homes i les dones ja no veurem El Fill fet home. El descobrirem sota el vel del Pa i del Vi; present i amagat en el rostre de tota la humanitat. Jesús, en la tomba, no esdevindrà adob ni cendra. Ell és llavor d'eternitat, llavor de vida resplendent de glòria que arrelarà per tota la terra i xuclarà de tots els sepulcres els qui han mort esperant en Ell per germinar com tiges vives, acaronades pel sol de Déu.

En el silenci del sepulcre plana una remor imperceptible i fecunda on el trobament de Déu i l'ésser humà és promesa d'una nova creació, espera vigilant, on de la fosca en brolli Llum i de la terra en broti Vida.

Preguem. Senyor, a tots els qui han mort, a aquells que hem conegut, a aquells que hem estimat, a aquells amb els quals hem conviscut, feu-los

ressuscitar per a la Vida. I a nosaltres, feu-nos caminar amb l'esperança de trobar-vos a Vós i de retrobar-los a ells per sempre més. Que l'expectació serena i confiada del matí de Pasqua animi constantment cadascun dels passos del nostre pelegrinatge per aquesta terra.

V/. Tingueu pietat de nosaltres Senyor, R/. tingueu pietat de nosaltres.

V/. Oh santa Mare, en mon cor fixeu R/. les llagues de Jesús clavat en Creu.

Parenostre per les intencions del papa Francesc.

Preguem.

Oh Déu, que amb la preciosa Sang del vostre Fill Unigènit heu volgut santificar l'estendard de la Creu vivificadora, concediu-nos que els qui s'honoren amb la gloriosa santa Creu, gaudeixin també de la vostra protecció. Per Crist, Senyor nostre. Amén.